

PASTORALNA ZVEZA ŽUPNIJ DRAVOGRAD

Vse zmorem v njem, ki mi daje moč.

(Flp. 4,13)

GLASILO

STUDENEC

2020-2

Marec, April, Maj 2020

Koronavirus – tegoba našega časa

V marcu, aprilu in še v maju 2020 smo se prav vsi ukvarjali s pojavom pandemije oz. koronavirusom, imenovanim Covid 19. Prikoval nas je na realna tla naših življenj, zaustavil hitenje ljudi in skratka, nagnal nam je strah v kosti.

STUDENEC, naše glasilo župnij PZD, je tudi doživljal in preživljal nenavaden čas, ko se je nenadoma ustavilo življenje. Tudi v naših župnijah je virus Covid 19 utišal njeno delovanje. Posledično je zato naše tromesečno glasilo okrnjeno, ker pač ni bilo dogodkov po naših župnijah. Vseeno smo doživljali te trenutke popolne osame vsak na svoj način. Zato bo tem glasilu nekaj zapisov, kako smo ta čas doživljali. Vsak po svoje. Lahko bi mnogi zaupali, kako je virus usodno zaznamoval naš čas, ponekod ranil družine, povzročal zlo itd..., a življenje gre naprej in ne moremo dovoliti, da se življenje župnij popolnoma ustavi. Morda je največjo škodo utrpel osnovnošolski verouk, a verjamem, da ste marsikje starši poskrbeli, da so otroci z vašo pomočjo kaj naredili tudi za verouk.

Spremljanje svetih maš preko spleta, radia in televizije v času koronavirusa, od razglasitve epidemije do njenega preklica

Škofje ordinariji so do preklica podelili slovenskim katoličanom spregled od dolžnosti udeležbe pri nedeljski sveti maši. Verniki naj nadomestijo odsotnost od svetega bogoslužja z molitvijo, postom, dobrimi deli, prebiranjem Božje besede, spremljanjem svete maše po radiu, TV oziroma spletu ter s prejemom duhovnega obhajila. Tega ste se mnogi poslužili v največji možni meri. Naša PZD se za e-prenose maš ni odločila, pač pa smo nekajkrat prenašali molitev križevega pota na KTV Dravograd. Tudi maša na Cvetno nedeljo je bila in na Veliko noč tudi. Tako smo vsaj malo ostali v kontaktu med seboj. Po odzivu sodeč, ste prenose radi gledali in zelo pohvalili. Hvala tudi KTV Dravograd, ki nas je z vami, dragi verniki, povezala.

Kaj sem zapisal v kroniko župnije Dravograd za čas epidemije Covid 19 ?!

V začetku marca smo s strahom pričakovali dnevne novice, saj so poročali, kako je v severni Italiji začel svoj uničevalski pohod ekstremno nevaren virus, poimenovan Covid 19. Zaprepani smo sledili poročanju medijev, kako se virus nezadržno širi tudi v našo Slovenijo. Prinašali so ga smučarji, ki so zimske počitnice preživljali na italijanskih smučiščih. In bila je tu. Epidemija oziroma bolezen Covid-19 je v trenutku spremenila svet in naše doživljanje. Marsikateri načrtovani dogodki so bili prestavljeni. Pri nas smo pripravljali tečaj priprave na zakon, ki se bi ga udeležilo okrog 15 parov, a smo ga morali odpovedati. Upamo, da bo v juniju realiziran. Kmalu zatem bi sledile volitve novih članov v župnijske pastoralne svete, ter izbor nekaterih novih ključarjev v posameznih župnijah. Za oboje še čakamo nadomestna datuma, ko bodo razmere dopuščale izvedbo. Še bolj pa so se omejitve poznale pri rednem bogoslužju. Duhovniki smo maševali zasebno po sprejetih mašnih namenih, cerkve so ostajale prazne in zaprte. Glavni komunikacijski most med duhovniki in verniki pa so postali sodobni elektronski mediji: telefon, televizija, splet.

Praznovanje postnega časa je tako postalo okrnjeno, Cvetna nedelja je bila pred TV ekranom,

prav tako četrtkovo praznovanje zadnje večerje, pa veliki petek, žegni so bili le tu in tam, večinoma pa preko TV ekrana. Velika noč je bila sila nenavadna. Naše veličastne procesije so odpadle, praznične maše so se opravile v samotni cerkvi ali kapele. Velikonočni čas običajno prinese številne slovesnosti: od krstov, obhajil, birm in porok do šmarnic in slovesnih zaključkov veroučnega leta. Vsega tega ni bilo, saj je bilo podeljevanje zakramentov prepovedano, tako tudi odpoved verouka in vseh drugih srečanj. Prvi občutki so mi vzbujali začudenost, skrb, plahost, negotovost. Začel sem razmišljati, kako bo z velikonočnimi prazniki, ki se jih veselim skupaj z verniki. Kako bo z veroukom za birmance, pa ves ostali verouk, posebej za prvoobhajance, s katerimi smo lepo načrtovali srečanja in pripravo na slovesnost. Pred nami je bil prvi duhovni vikend za otroke, kje bi doživeli prvo sveto spoved in oblekli bi se v belo oblačilo, ki bi ga skrbno hranili do prvega obhajila.

Pa ne samo to. V tistih prvih dneh je bilo veliko telefonskih klicev in elektronskih sporočil, kako bo s tem in onim. S strani občinskega štaba CZ Dravograd sem prejel povabilo, da bi v tem času bil na razpolago za duhovno pomoč, če bi komu ta osamitev in prepoved gibanja izven doma in občine povzročala dodatne psihične težave. To človeka, hočeš nočeš, skrbi: kaj bo to, kako bo ipd. Po drugi strani pa se je v meni prebujala hvaležnost, da se bodo končno stvari malo umirile. Tudi v našem župnijskem in splošnem cerkvenem življenju. In stvari so se res umirile, kar naenkrat sem imel dovolj časa. Nič me ni priganjalo in mi »viselo« nad glavo. Pojavil se je dodaten čas za branje, molitev in pripravo na bogoslužje, za kar mi ga je prej pogosto primanjkovalo. Že v samem začetku sem se spraševal, kako bom v povsem prazni cerkvi maševal sam ipd. Pa vseeno se mi je zdelo zelo prav, da je bilo sedaj življenje tako zelo umirjeno. Našel sem si delo, urejanje okolice cerkve pri Sv. Križu, kar je bila moja skrita želja. Rad bi namreč, da bi ta romarska cerkev res sijala v svoji lepoti, tako pri bogoslužju, kot v okolici in urejeni zunanosti.

Župnik Igor si je v farovski kuhinji omislil takšen velikonočni aranžma

Ni mi namreč vseeno, kako je urejena okolica naših cerkva, posebej pri Križu, kjer se romarji radi

zbirajo. Kljub morebitni navidezni urejenosti, je bilo v moji glasi še veliko detajlov, ki so potrebovali kar zajeten poseg v zemljo. Tako sem bogato izkoristil svoj prosti čas. Zdelo se mi je, da sem bil zdaj res na nekakšnem prisiljenem dopustu. Užival sem v urejanju in delu, sprehodih, molitvi in branju.

Za prenos svetih maš preko spleta se nisem odločil, ker sem v tem premalo več. Nekajkrat sem pomagal pri uresničevanju programa KTV Dravograd v njenih verskih vsebinah. Seveda pa v tem času koronavirusa moje pastoralno delo ni zastalo. Posebej ne v pripravi tiskanih oznanil, ki sem jih tiskal. Tisti, ki so jih vajeni, jih niso pogrešali. Tudi verski tisk sem raznašal, kolikor sem le poznal naslov naročnika. Nekaj časa mi je vzelo tudi pripravljane veroučnih nalog, ki sem jih pošiljal preko e-naslovov. Posebej skrbno pa sem pripravljala šmarnice za prvoohhajance. Moram reči, da so otroci zelo lepo sodelovali. Tako sem spoznal, da so mnogi starši veselo pomagali in sodelovali, posebej pri nalogah, ki so bile skrbno

izbrane. Sedaj vidim čas korone kot čas velikih Božjih milosti. Kolikor sem se pogovarjal z vami, ste mi mnogi potrdili, da radi gledate prenose svetih maš po spletu in na TV. Toliko ljudi, kot je bilo v tem času dnevno pri sveti maši, kateri koli na spletu, ni bilo nikoli po naših cerkvah. Prepričan sem, da je bilo med nami v teh dnevih veliko molitve po družinah. Zato smem upati, da se sedaj ne bomo vrnili nazaj na čas pred korono, ampak da bomo šli naprej v čas po koroni. Verjamem, da bo tako. Vem in zaupam, dragi bralci Studenca, da bomo znali to milost današnjega časa vpeljati v novo vsakdanjost. Bog nas blagoslovi.

Čeprav so se javna bogoslužja že začela, je letos ta čas še vedno miren in zelo drugačen. Začenjamo se zavedati, da stvari še nekaj časa ne bodo enake kot pred epidemijo. Mnogi duhovniki in laiki so doživljali krizo, ali pa so se posvetili drugačnim dejavnostim kot sicer. Posebej težka je bila skrb, kako udejanjati verouk na daljavo, kako doživljati šmarnice z otroci, ki jih ni bilo v cerkvi, razen doma z družino. Rodilo se je mnogo dobrega, česar v »običajnem« obdobju ne bi pričakovali, vsaj ne tako hitro. Naši mladi in animatorji so se povezovali v video konferencah, kar je utrjevalo njihovo povezanost. Upamo, da bo to rodilo tudi uspešno izvedbo oratorija, čeprav v zelo okrnjeni obliki. Čas bo pokazal, kako bo mogoče tudi v prihodnje ohraniti vse dobro ter v pastorali združevati novo in staro iz zaklada Cerkve.

župnik Igor

Kako je družina Jeseničnik preživljala čas izolacije

Vsem se nam je vtisnil v spomin četrtek, 11. marca, ko smo bili vsi skupaj pri večerni sveti maši in je gospod župnik Igor oznanil, da do nadaljnega svete maše zaradi epidemije niso več mogoče.

Nismo si predstavljali, da bo takšno stanje trajalo dolge tedne, celo mesece. Vsi smo po tistem upali, da se

bodo sprejeti ukrepi sprostili vsaj do velike noči, ki se nam je takrat zdela še precej oddaljena. V ponedeljek, 16. marca pa so šolska vrata morale zapreti tudi šole in naša družina je s tremi šolarji ostala doma. Že prva nedelja brez svete maše je bila drugačna. Z družino smo se zbrali pred

televizijo in prvič spremljali prenos maše ne le kot poslušalci, ampak kot udeleženci.

Po tednu ali dveh se je doma ustvarila nova normalnost, ki je bila zelo drugačna. Nobenega druženja s širšo družino in prijatelji, nobenih obiskov, izletov, koncertov, predstav...

Vsi stiki izven ožje družine so se preselili na virtualno raven, tudi srečanja animatorjev, skavtov in zakonskih skupin.

Zaradi fizične osamitve pa smo se kot družina še bolj povezali. Dopoldnevi so bili zasedeni s šolskim delom, popoldnevi in konci tedna pa so bili čisto naši. Izkoristili smo jih za pohode v bližnjo okolico in pri tem spoznavali, da res živimo v čudovitem koščku Slovenije. Naš Dravograd smo

si tako ogledali s Črneške gore, z Bricovega vrha, s Košenjaka in se potepali po mnogih skrivnih gozdnih poteh. Zvečer smo se zbrali pri mizi ob skupni molitvi, ki jo je vsak dan pripravil drug družinski član. Tako je vsak od nas lahko predstavil svoj način slavljenja Boga, pa naj bo to s pesmijo, svetopisemskimi zgodbami, rožnim vencem ali taizeiskimi kanoni.

Posebej skrbno smo se skušali pripraviti tudi na velikonočne praznike, tako notranje kot tudi navzven z obredi, ki jih narekuje ta čas.

Priprava butare, spremljanje obredov velikega tedna, zelo zanimiva pa je

bila tudi priprava pashalne večerje kar doma. Na veliko soboto je moški del družine pred hišo zakuril ogenj in smo ga nato skupaj blagoslovili.

Posebno povezanost z župnijo smo čutili ob spremljanju blagoslova jedil iz domače cerkve in ob prazničnih velikonočnih mašah.

Po dveh mesecih in pol smo se domače rutine kar privadili, vseeno pa smo ves čas pogrešali živ stik z župnijskim občestvom. Tako je bila prva sveta maša po koncu karantene, kljub maskam in medsebojni razdalji, za nas tista prava velika noč, ko je vstalo novo življenje v vsej svoji radosti.

Letošnje šmarnice so bile čisto drugačne. Ker se otroci nismo mogli zbirati v cerkvi smo bili zelo veseli šmarničnega branja, ki nam ga je vsak dan sproti pošiljal gospod župnik Igor.

Vsak dan je zgodbi sledila tudi naloga, ki je bila včasih bolj praktična, včasih pa razmišljujoča ali pa prav zabavna.

Že prvega maja smo si doma v kuhinji na vidnem mestu pripravili Marijin oltarček, ki smo ga okrasili z lepim prtom in vazico svežih rož.

Ob večerih smo sedli za mizo in glasno prebrali šmarnično razmišljanje na koncu pa dodali še kakšno molitev ali pesem.

Zelo mi je bilo všeč, ko smo se med prošnjimi dnevi zbrali pri cerkvi Sv. Magdalene in s kratko procesijo prosili za dobro letino. Nato smo se pri večerni sveti maši priporočili v Marijino varstvo.

Upam, da bodo prihodnje leto šmarnice spet lahko potekale kot običajno in se bo po maši na vse strani razlegalo otroško veselje ob igri, ki se je včasih zavlekla dolgo v večer.

Filip, Zala in Jakob

Takole v maskah je potekala prošnja procesija. Tako je bilo, ko smo spet smeli v cerkev k maši.

Glasilno Studenec izhajajo vsake tri mesece. Odgovarja Igor Glasenčnik – župnik moderator.

Natisnjeno v 100 izvodih.

Priporočena celoletna naročnina znaša 15 €.

